

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 25

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

Θ. ΡΑΛΛΗ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

“ΔΑΦΝΗ”
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αίτησις προς έγγραφην συνδρομή των λαμβάνεται δι’ ἄντην, ἔάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐτησίαι
 * Ἑσπεριικοῦ..... Δρ. 5
 * Ἐσπεριικοῦ..... Γρ. 8
 * Ἀμερικτῆς..... Δολλάρια 3
 * Ρωσσίας..... Ρούβλια 3

Ἄι συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν καὶ λήγουσιν οἰανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

* Ἀγγελίας καὶ Διαφημίσεως Λεπτ. 20 ὁ στίχος
 Καταχωρ. Γραμμάτων καὶ
 Ἐταιριῶν..... Λεπτὰ 70

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειρὰν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ’ ὧσιν ἐπαρκεῖ ὁ χώρος τοῦ φύλλου.
 * Ἡ προσιληρομὴ εἶνε ἄπαραιτήτος.
 * Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Τὰ κρῖνα συλλογίζομαι χλωρὰ καὶ ραγιαμένα, ὅτ’ ἀδάκρυτα ραντισμένα πανευκρίτης αὐτῆς.
 Τὰ ρόδα πῶσιον τὸ ἄγρον ἄνθινον αἶμα ἀγάλλει ὁ ἄδωροτο νανάλι στήν ἀγκαλιά τῆς γῆς.

Τὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα ποῦ φεύγουσιν καὶ πεθαίνουσιν, τὰ δέντρα γὰ ἔπιπνον τὴ μοῖρὰ τους σκλήρῳ,
 * Ὅ, τι θὰ μείνῃ ἀκίνητο καὶ κάθε τι ποῦ πέφτει στήν ἕλμυρὸν τὸν καθρέφτη, τὰ νούφαρα νεμρὰ.

Κι’ ἀκόμα συλλογίζομαι μὲ μιὰ θλιμμένη ἔννοια τὰ χέρια τὰ νερόνια, ὅσ’ ἀπαρσιμῶσιν κρυφῶσιν—
 Καὶ οὐκ ἀνάστασις ποῦ ἵσχυα κἀνὰ τὰ βλέφαρά σου σὰ σκοτεινὰ νερά σου βασιλεύει τὸ φῶς...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

* Ἀκουσε, κόρη μου καλή, πῶς ἄν τὸν πέρα φράχτη τ’ ἀντιμαρτυροῦ βουνοῦ γλυκεῖα ἢ φωνὴ μᾶς προσκαλεῖ τοῦ πρῶτονό σου μαρτυρῆ τοῦ βασιλέα πετεινοῦ.

* Ἀκουσε, κόρη μου καλή, τὰ κουνουράκια τῶν προβάτων ἔδω ἔπι ὅχι τοῦ βουνοῦ καὶ μιὰ φλογέρα ἀνάλη για ζῦναι κ’ ἔλα περὶ δὸ δάκρυ, δὲν βλέπουν μάτια κανενοῦ.

Τέτοιες στιγμὲς κ’ ἐγὼ ποθῶ πῶς μου εἶμι τὴν καλή μου καὶ τὴν φίλη, καὶ μὲ αὐτὴν ἴσως ἀναστηθῶς ὅλη τὴ νύκτα τῆς ἐρήμου, Ἄχ, ἔλα, κόρη μου καλή.

28 7-09

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

ΓΑΛΗΝΕΣ - ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

25

Στὸν τόπο μας, σὴν ῥῶρα μας, σὴν βλορημένη χώρα εὐχαίς χρίσι με φωνιὰ μὲ γέλωτα, χάδια καὶ φιλιὰ κ’ ἐφῆνε δ’ ἄνοιστα κ’ ἀσπαστήρι ἢ ὦρα. Μὰ πλάκωσε σὰ δαίμονας—ὦ! ἢ καλὴ μας τέχνη! σὸν κῆρυξ ἀπὸ τὴν νύκτι κ’ ἔρριξαν κῆρυξ τῆ φωνιὰ, ποῦχαμ ἀγαπημένη, οἱ ἄστρογοι κ’ οἱ ἔνοι.

26

Παιδοῦλα μου, μικροῦλα μου, ρόδα σου ἔχω φέρει καὶ κρῖνα ἐνα πανεῖο. Βά! τα σ’ ἄγρον σου τὸ κορμὶ καὶ τὸ ὄραϊα γίνου κ’ ἀπὸ τοῦ Ρόδου τῆ δροσὰ κ’ ἀπ’ τὸν ἄγρον τοῦ κρῖνου.

Κ’ ἢ ζήλεια πῶρασε ρόδα καὶ κρῖνα σὸν πανεῖο καὶ πρὶν τὴν αἰσὴν πέφτανε, ξεφύλλισαν σὸν χέρι: Τ’ ἀγκάθια πῆρε τοῦ ρόδου καὶ τὰ σαθὰ ἀπ’ τὸ κρῖνο καὶ τὰ ἐπρόσφερε σ’ ἐμὲ γὰ φτεῖάσου ἐνα θρήνο.

27

Καθάρια ἀπόψε ὄρασαν σ’ ὄραϊο μᾶς λιμάνι ἐν’ ὁ γυαλὸς ἀδάρατος, βενετικὸν γυαλί. Ὅ καθε ναυτῆς σὴν στερὰ γιορτάζει: οἱ καπετᾶνοι κ’ αὐτοὶ μεθὸν καὶ τραγοῦδον μὲ μιὰ καρδιὰ καλή. Καθάρια αὐτοῖο θὰ φύγουσιν ἀπ’ τὸ ὄραϊο λιμάνι θάνατο ὁ γυαλὸς ἀδάρατος, βενετικὸν γυαλί; σὸν πλοῖο ὁ κῆρυξ ναυτικὸς αἰθριο τὴ θεὸν καὶ νῆν; Εἶν’ πάντα ἢ ὄλασσα γλυκεῖα καὶ ἢ καρδιὰ καλή; (Ἀκολουθεῖ) **A. Μουζουρίδης**

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ: ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Ἀνέδαμα δὲ τὴν Ἀκρόπολιν.—Οἱ Ναοί.—Ἵμνος.—Τὸ μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης.—Ἡ Μαῖρη, ὁ Ἐρῆς κλπ.—Τὰ ἄλλα ἀρχαῖα.—Τὸ Κεντρικὸ μουσεῖο.—Χριστιανικὲς ἀρχαιοτήτες.—Τὸ νομισματολογικόν.—Ἵδρυται Λόγια).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ μιὰ «αἰθουσα ἀγγείων» μπαίνει κανένα καὶ δὲ μιὰ καμαροῦλα, ὅπου βριόκεται τὸ «Μουσεῖον τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας».

Ἐκεῖ μεμίας παρουσιάζεται μπρὸς μου ὅλη ἡ διαφορά τοῦ Βυζαντινισμοῦ ἀπὸ τὸν Ἀρχαῖο Ἑλληνισμό, πρὶν ἰδῶ ἀκόμα τὰ ἔργα.

Τὸ φῶς ποῦ μπαίνει ἐλεότερο στῆς ἄλλες αἰθούσες τοῦ Μουσεῖου, ἔδω στενοχωριέται κάπως. Ἐδῶ μυρίζε κατὰ ἀπὸ κλειδοῦρα κ’ ἀπὸ λιθάρι. Κι’ ἀκόμα, ἐνῶ στῆς ἄλλες αἰθούσες, ἐκτός ποῦ οἱ φύλακες ὄχι μόνον δὲν ἀπαιτοῦν φιλοδωρήματα, μὰ τὸ ἀπαγορεύει κ’ ἢ Ἐταιρεία, ἔδω ὁ φύλακας λέει ἑξόστερα: «Κύριε, κάτ’... κ.τ.λ.»

Νά, οἱ διαφορᾶς τοῦ φωτός τῶν ἀρχαίων καὶ τοῦ σκότους τῶν Βυζαντινῶν.

Τὰ ἔργα ποῦ βριόκεται ἔδω εἶναι ἱερὰ ἄμφια, χειρόγραφα παλιά, εἰκόνας καὶ πλῆθος ἄλλα ἀντικείμενα στριμωγμένα, ἀπανωτὰ μέσα σ’ αὐτὴ τὴν καμαροῦλα. Ἔργα πολλὰ τῆς καλλιτέρας Βυζαντινῆς Τέχνης. Μά, ὄχι αὐτὴ ἡ Βυζαντικὴ Τέχνη!—γιατὶ νὰ τῆς λείπῃ ἢ ἐλευτερία καὶ τὸ φῶς;

Ἐγὼ μιὰ Ταναγραῖα δὲν τὴ δίνω γὰ 500 πετραχεῖλια χρυσοκέντητα τῆς καλλιτέρας Βυζαντινῆς Τέχνης. Ὅσο γὰ τέχνη, γούστο σου, θὰ μοῦ πῆ κανεῖς.

Ἐπειτ’ ἀπὸ τ’ Ἀρχαῖα Μνημεῖα καὶ τ’ Ἀρχαιολογικὰ Μουσεῖα ἄς πῶ κατὰ καὶ γὰ τὸ Νομισματολογικὸ Μουσεῖο ποῦ βριόκεται μὲς στὴν Ἀκαδημία—χτίριο ποῦ χτίσθηκε μὲ τὸση πολυτέλεια γὰ νὰ μείνῃ κλειστὸ κ’ ἄχρηστο.

Τὸ Νομισματολογικὸ Μουσεῖο δὲν μᾶς δείχνει τόσο τὴν Ἀρχαῖα Ἑλληνικὴν Τέχνη μὰ μᾶς δείχνει τὴν Ἱστορία, ὄχι μόνον τὴν ἀρχαῖα Ἑλληνικὴν, μὰ καὶ τὴν Ἱστορία ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἀρχαῖα καὶ νεώτερα.

Βέβαιον ποῦ γὰ μελέτες νομισματολογικῆς δὲν εἶμαι εἰδικός, ὅστε προετοιμασμένος. Γι’ αὐτὸ ἐκῆνταξα περαστικὰ τῆς θῆκης μὲ τὰ νομίσματα καὶ τὰ νομισματολόγια.

Στὸ ἄλλο φύλλο:

Γράμμα τέταρτον: Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΜΑΣ.

ΟΝΕΙΡΑ!..

Μακρὰ μου τὴν φωνίτ’... Τὰ καστανὰ μαλλιά μου ἀρχίτησαν ν’ ἀσπρίζουνε! ἐμαῖος ἢ καρδιὰ μου τόσον καιρὸ νοντὰ σὲ σὰς, ζητώντας τὴν ἀλήθειά μέσα στὰ παραμύθια καὶ μὲς στῆ οὐκείν’...
 ...Μὰ τώρα π’ ἔνοιωσα τὸ φῶς, διμῶν γὰ τὸ σκοτάδι καὶ ἢ ἀλήθεια ἀπέμεινε στερηρὸν καὶ ἠρημνῶν!...
 Γι’ αὐτὸ ἐγὼ εἶπα ἐνὰ μέσο στὰ παραμύθια, μὲ ποιεμένα στήθεα,
 καὶ πῶρα στὴν καρδιὰ!...
Γεώργ. Θ. Κελεπούρης

Ἐπειτὰ μὲν διόχρῳα κ’ ἀσπρίζοντοί μου πόθοι, μακρὰ μου τὴν φωνίτ’... ὁ ἄλλ’ καρδιὰ ποῦ νοιώθει τῆς νεότητος τὸ χυμώδες στὰ χεῖλ’ τῆς ν’ ἀνδρῆ, ποῦ πῶρα δὲν γνωρίζε

κ’ ἐλαίδες ἀπαντὰ.

ΣΠ. Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

“ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,”

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

4

ΠΡΑΞΙΣ Β’.

(Ἡ ἴδια αἰθουσα. Ὁ Παῦλος κἀθηται κενυμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνετου. Σηροῖζει τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας. Παρόχρητοι σιγμὰι τινες ἐν αἰθῆ. Εἰσερχεται ἢ Ἐλένη, ἴσταιται αὐτὴν βήματ’ ἕνα πρὸ τῆς θύρας τῆς ἀριστερᾶς δὲ τῆς εἰσόδου, φαίνεται ἀνέσυχος, σχεδὸν φοβισμένη).

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶνε φωτιὰ οἱ λόγοι τοῦ καὶ μοῦ κρινε τὰ χεῖλ’! Ὁ! μητέρα! Μοῦ εἶπεν ὅτι σὺ εἶνε πᾶς τὸν ἀτίμασος, πῶς μ’ ἀτίμασος, πῶς ἀτιμάζεις τ’ ὄνομά μου!

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶνε τὸ ἀκούμα τῶν ἀνωτέρω ἀγωνιᾶ. Προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῆ. Κλείει τοὺς ὀφθαλμούς ὥστε θέλουσα νὰ συγκρατηθῆ τὰς δυνάμεις τῆς. — Ὅλα!... Ὅλα πᾶς μου τα!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιατὶ τὰ πολλὰ λόγια; Μιὰ νύχτα, ποῦ νόμιζες σὲ ταξιδεῖ τὸν πατέρα μου, γύρισε ἔξαφνα... Ἐφθασε κοντὰ εἰς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν χαρμὰδα τῆς πόρτας εἶλε νὰ κρατῆ τρυφερὰ ἐκείνος τὸ χέρι σου, (χαμηλοῖνε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ φωνὴν μολὲς ἀκουομένην). Σὰς ἀκουσε νὰ γλυκομιλάει... Ἦταν φανερό... Τὸν ἀτίμαζες μὲ τὸν καλλίτερο φίλο τοῦ!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ οὐ... σὺ τὰ ἐπίστευσες; Ἐπίστευσες ὅτι ἐπρόθεσα τὸν πατέρα σου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἦ ποῦ γλυκεῖα ἐλπίδα τῆς ζωῆς σου εἶνε τώρα νὰ ἰδῶ, νὰ πεισθῶ, ὅτι πάντα ἠπῆρες, καθὼς ἐγὼ σὲ γνώρισκα! Ὁ! θὰ εἶν’ ὀφθαλμὸν νὰ σὲ μῆσῃω! νὰ σὲ περιφρονῆσω... (Μὲ ὀρηγνῆ). Γιατὶ ἂν ἦταν ἀλήθεια θὰ σὲ μῆσῃω, ὅσ’ ἀκαταρτίμων, δὲν θάθελα νὰ σὲ γνωρίζω γὰ μητέρα μου!

ΠΑΥΛΟΣ.—Καταραμένη ἢ ὦρα ποῦ τὸν ἀφῆσα νὰ σὲ μῆσῃω!

ΠΑΥΛΟΣ.—Καταραμένη! Βορρηγὰς χεῖμαθα φύσῃς καὶ πῆρε ὅ, τι ἔχει τὸ ἀνθρώπου ἢ ἀνοῖξ’!... ἘΑΕΝΗ, (μὲ ὀρηγνῆ).—Πᾶς μου... τί σοῦ εἶπε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐρωτῆς;... Δὲν τὸ ἔνοιωσες;

ΠΑΥΛΟΣ.—Στὸ ὄνομα σου αὐτὸ καὶ στὴν πικρὴ γλώσσα σου, δὲν ἔχω συνείδησι! Μῆλῃς! Λέγε! Τί σοῦ εἶπε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀτιμία μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Πᾶσος!... ἔχουσιν τὰ λόγια σου φαρμάκι ποῦ μὲ σκοτώνει!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἄλλο! Ἄλλο! Τίποτε ἀκμή δὲν εἶπα κ’ ὄνομα μ’ ἔνοιωσες τώρα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν θέλω νὰ φθῶσιν εἰς τὸ βάθος τῶν λόγων σου! Εἶνε μερικὰ πράγματα, ποῦ κ’ ἔταν τὴν κόρη κανεῖς κ’ ὅταν τὰ ἰδῆ, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πιστάσῃ, γιατί θάταν θάνατος αὐτὸ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί... θάνατος! θάνατος φρικτότερος ἀπὸ ἐκείνον ποῦ ἀφανταζόμεν.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λέγε! Λέγε μου. Πῶς εἶνε ἢ ἀτιμία σου; τὸ βλέπει; Ἐπερὶ νὰ συγκρατηθῆ! Ἄλλοις μιὰ σου ἀσθένεια, ἕνας μικρὸς σου πόνος, μ’ ἔκανε τραλλή. Ἄλλα τὰ λόγια σου αὐτὰ μοῦ δι-

νον δόναμα... μὰ δόναμα μεγάλη... τὴν δόναμα ποῦ κρῖβει κάθε μητέρα εἰς τὴν στήθη τῆς καὶ τὴν δειχνε ὅταν σιωπῶσὲ ὁ μέγας κίνδυνος, ποῦ ἀπαλεῖ τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν ἀγάπην! (Σχεδὸν γαληνὰ).

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὶ σοῦ εἶπε μὲν; Λέγε, λοιπὸν... Τὶ σοῦ εἶπε μὲν;

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶνε φωτιὰ οἱ λόγοι τοῦ καὶ μοῦ κρινε τὰ χεῖλ’! Ὁ! μητέρα! Μοῦ εἶπεν ὅτι σὺ εἶνε πᾶς τὸν ἀτίμασος, πῶς μ’ ἀτίμασος, πῶς ἀτιμάζεις τ’ ὄνομά μου!

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶνε τὸ ἀκούμα τῶν ἀνωτέρω ἀγωνιᾶ. Προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῆ. Κλείει τοὺς ὀφθαλμούς ὥστε θέλουσα νὰ συγκρατηθῆ τὰς δυνάμεις τῆς. — Ὅλα!... Ὅλα πᾶς μου τα!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιατὶ τὰ πολλὰ λόγια; Μιὰ νύχτα, ποῦ νόμιζες σὲ ταξιδεῖ τὸν πατέρα μου, γύρισε ἔξαφνα... Ἐφθασε κοντὰ εἰς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν χαρμὰδα τῆς πόρτας εἶλε νὰ κρατῆ τρυφερὰ ἐκείνος τὸ χέρι σου, (χαμηλοῖνε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ φωνὴν μολὲς ἀκουομένην). Σὰς ἀκουσε νὰ γλυκομιλάει... Ἦταν φανερό... Τὸν ἀτίμαζες μὲ τὸν καλλίτερο φίλο τοῦ!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ οὐ... σὺ τὰ ἐπίστευσες; Ἐπίστευσες ὅτι ἐπρόθεσα τὸν πατέρα σου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἦ ποῦ γλυκεῖα ἐλπίδα τῆς ζωῆς σου εἶνε τώρα νὰ ἰδῶ, νὰ πεισθῶ, ὅτι πάντα ἠπῆρες, καθὼς ἐγὼ σὲ γνώρισκα! Ὁ! θὰ εἶν’ ὀφθαλμὸν νὰ σὲ μῆσῃω! νὰ σὲ περιφρονῆσω... (Μὲ ὀρηγνῆ). Γιατὶ ἂν ἦταν ἀλήθεια θὰ σὲ μῆσῃω, ὅσ’ ἀκαταρτίμων, δὲν θάθελα νὰ σὲ γνωρίζω γὰ μητέρα μου!

ΠΑΥΛΟΣ.—Καταραμένη ἢ ὦρα ποῦ τὸν ἀφῆσα νὰ σὲ μῆσῃω!

ΠΑΥΛΟΣ.—Καταραμένη! Βορρηγὰς χεῖμαθα φύσῃς καὶ πῆρε ὅ, τι ἔχει τὸ ἀνθρώπου ἢ ἀνοῖξ’!... ἘΑΕΝΗ, (μὲ ὀρηγνῆ).—Πᾶς μου... τί σοῦ εἶπε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐρωτῆς;... Δὲν τὸ ἔνοιωσες;

ΠΑΥΛΟΣ.—Στὸ ὄνομα σου αὐτὸ καὶ στὴν πικρὴ γλώσσα σου, δὲν ἔχω συνείδησι! Μῆλῃς! Λέγε! Τί σοῦ εἶπε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀτιμία μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Πᾶσος!... ἔχουσιν τὰ λόγια σου φαρμάκι ποῦ μὲ σκοτώνει!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἄλλο! Ἄλλο! Τίποτε ἀκμή δὲν εἶπα κ’ ὄνομα μ’ ἔνοιωσες τώρα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν θέλω νὰ φθῶσιν εἰς τὸ βάθος τῶν λόγων σου! Εἶνε μερικὰ πράγματα, ποῦ κ’ ἔταν τὴν κόρη κανεῖς κ’ ὅταν τὰ ἰδῆ, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πιστάσῃ, γιατί θάταν θάνατος αὐτὸ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί... θάνατος! θάνατος φρικτότερος ἀπὸ ἐκείνον ποῦ ἀφανταζόμεν.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λέγε! Λέγε μου. Πῶς εἶνε ἢ ἀτιμία σου; τὸ βλέπει; Ἐπερὶ νὰ συγκρατηθῆ! Ἄλλοις μιὰ σου ἀσθένεια, ἕνας μικρὸς σου πόνος, μ’ ἔκανε τραλλή. Ἄλλα τὰ λόγια σου αὐτὰ μοῦ δι-

ρας σου... Ἐφαίνετο πῶς μ’ ἀγαποῦσε! Στὸ γάμο μᾶς ἦταν κ’ αὐτός! Τὸν ἐκάλεισαν οἱ γονεῖς μου, ποῦ τίποτε δὲν ἤξεραν καὶ ὁ πατέρας σου! Ἦταν φίλοι!... Ἐγὼ δὲν ἤμπαροῦσα τίποτε νὰ εἰπῶ... Τίποτε... τίποτε δὲν μᾶς εἶχε συνδέσει... κ’ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λησμονηθῆ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπειτα! Στὴ βραβεῖα τῆ φρικτῆ φθῶσε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μετὰ τὸν γάμον ἤρξατο σὸ σπῆτι μᾶς! τὸν συμπαθῶσὲ ὁ πατέρας σου... κ’ ἔγιναν στενοὶ φίλοι!... Μὰ ἐγὼ ἔνοιωσα ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ μ’ ἀγαπᾶ... καὶ τὸν ἀπέφευγα!... Μὰ τὸν ἐφερνε πάντα ὁ πατέρας σου σὸ σπῆτι...

ΠΑΥΛΟΣ.—Στὸν πατέρα μου, μὴ θ’ ἀποδόσῃς τώρα πῶς ἔγινεν αἰτία τῆς ἀτιμίας σου; (Ἡ Ἐλένη ἀνασκιρτῶσὲ ὡς νὰ ἐπιληρώθῃ, ἔκφραζει ἢ μορφή τῆς ἐκλήξῃν καὶ πονοῦ).

ΠΑΥΛΟΣ.—(Ὅς καὶ ἴσταιται). Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ θυαία!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Στὸ τέλος... Στὸ τέλος... ἘΑΕΝΗ.—Ἀπέφευγα νὰ μείνω μόνη μαζὺ τοῦ! Ἐνοιωσα πῶς ἐξακολουθεῖς ἢ ἀγάπην τοῦ! Καὶ τοῦδεχῃς ἢ στάσις μου ὅτι κ’ ἂν ἀκόμη εἶχα αἰσθημα γ’ αὐτόν, ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονοῦσα, ὅτι εἶμαι σύζυγος ἄλλου! Ἰσως θὰ μποροῦσες κανεῖς μὰ μὲ εἰπῆ, ὅτι ἐπερνε μὰ μιλῆσῃ στὸν πατέρα σου! Ἄλλ’ ἦτο ἀδύνατον! Εἶχα τόσους λόγους! Κι’ ἔπειτα ἐπροσβόμην!... Μ’ αἶμα θὰ ἐταλεῖωνεν ἢ ὑπόθεσις αὐτῆ...
 ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ μὲ αἶμα ἐταλεῖωνεν!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὴν ἡμέρα ποῦ ἐφευγὲ ὁ πατέρας σου, ἔλαβα ἐνα γράμμα τοῦ Δάφνα! Μὰ παρακαλοῦσε, μὲ ἰκέτευε νὰ τὸν δεχθῶ τὸ βράδυ! θὰ ἦτον, ἔγραψε, γὰ τελευταῖα φορά! Μούγραψε πῶς ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐκἀδελπᾶτο στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου, γιατί θάφευγε γὰ μακρὸν, ποῦ μακρὸν ταξιδεῖ... Ἰσως σ’ αὐτὸ ἐσταθῆκα ἀδύνατη! Μὰ εἶνε μερικὰ πράγματα... (Ἐπιπᾶθα τὸ ὄνομα τῆς, ἢ φωνὴ τῆς, ἔχουσιν κείσων ἀπῆχουσιν ἀσθῆμασος). Τὸν ἐδέχθηκα ἐκαί... εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι!... Ἐκἀθησε κοντὰ μου!... Ἐφαίνετο δυστυχῆ... ποῦ δυστυχῆ... θυμᾶμ ἀκόμη!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπειτα τὴν λύπη!

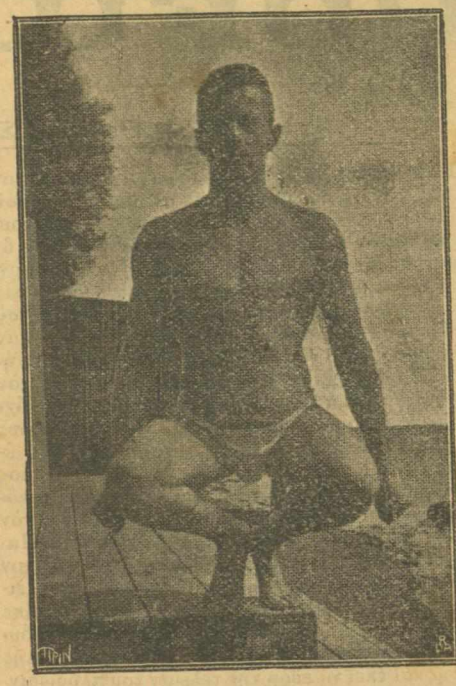
ΠΑΥΛΟΣ.—Τὰ λόγια σου μὲ παγώνουν!

ΠΑΥΛΟΣ.—(Ὁς νὰ μὴ ἴσταιται). Τότε, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ, ποῦ ὄμυλῃσες γὰ τὴν ἀγάπην τοῦ! Βλέπεις;... Δὲν κρῖβῃς τίποτε!... Μοῦπε καὶ φωνίτ’ μακρὰ, γιατί δὲν μποροῦσες νὰ γίνῃ κύριος τοῦ αἰσθηματός του κ’ ἔθανετο, ὅτι ἦταν ἐνοχος μπρὸς στὴν φίλια ποῦ εἶχε γὰ τὸν πατέρα σου! Ἀφῆνε, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξέψυσε, πῆρε τὸ χέρι μου!... Θέλησα νὰ τὸ ἀποσπῶ!... «Θὰ φύγω», εἶπε!—Μά σάγαπο πάντα! ὅπως πρῶτα! Ἡ τὴν στιγμὴ ἐκείνην... (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΥΛΟΣ.—(Ὁς νὰ μὴ ἴσταιται). Τότε, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ, ποῦ ὄμυλῃσες γὰ τὴν ἀγάπην τοῦ! Βλέπεις;... Δὲν κρῖβῃς τίποτε!... Μοῦπε καὶ φωνίτ’ μακρὰ, γιατί δὲν μποροῦσες νὰ γίνῃ κύριος τοῦ αἰσθηματός του κ’ ἔθανετο, ὅτι ἦταν ἐνοχος μπρὸς στὴν φίλια ποῦ εἶχε γὰ τὸν πατέρα σου! Ἀφῆνε, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξέψυσε, πῆρε τὸ χέρι μου!... Θέλησα νὰ τὸ ἀποσπῶ!... «Θὰ φύγω», εἶπε!—Μά σάγαπο πάντα! ὅπως πρῶτα! Ἡ τὴν στιγμὴ ἐκείνην... (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΥΛΟΣ.—(Ὁς νὰ μὴ ἴσταιται). Τότε, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ, ποῦ ὄμυλῃσες γὰ τ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ [ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Δ^{ΡΟΣ} ΜΥΛΛΕΡ ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΕΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Μερικαί κινήσεις που δίδουν στο σώμα υγιειαν, δύναμιν και ωραιότητα.

ΝΕΕΣ ΠΙΝΟΕΣ ΝΕΚΡΑ ΕΙΔΩΛΑ

Χώρες τρανές κι' αγύριστες παράσκαμ' εγώ και ή ψυχή του κόσμου—χώρες παλῆς και νέες πολιτείες. Πόσον καιρό εδιδάχθην σ' απέραντα μάκρη; 'Αλήθεια, ποτέ μου δεν εστάθηκα να στοχασθώ. Τριγύρω μου μονάχα τὰ μέγ' αλγά της εβού- ζαν και την Ιερή θέρμη ἀδιάκοπα εγώ εποιούσα. Την πατρική θερμή του ρημαθιακού μας πύργου ποδ' οτά βάρη του εκλείπει των περασμένων χρόνων τὰ λείψανα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Επειδή εις τὰ γραφεία μας συνεκνε- τρώθησαν δεκάδες δόκλοι και χειρογρά- φων προς δημοσίευσιν, και δεν δυναμέ- θα να καταχωρήσωμεν ούτε το τρίτον κίν- των εγκρινημένων έργων ένεκα του πε- ριορισμένου χώρου της «ΔΑΦΝΗΣ», ἀπε- φασίσαμεν να διαθέσωμεν εκάστην έδδο- μάδα μίαν σελίδα, όπου τακτικώς να κα- ταχωρίζωμεν τὰ εγκρινόμενα φιλολογι- κά έργα τα όποια μὰς αποστέλλουν οι αναγνώσται μας.

εστάλησαν. Όποσδήποτε σῆς τὰ ξαναστέλλομε. Γεώρ. Βλάδων, Κόρινθος.— Φύλλα εστάλη- σαν. Εύχαριστούμε για την συμβουλήν σας. Θα προσπαθήσωμε να γενή. Νίκαν Π. 'Αποστόλου, Λαρίσαν. Πρό πολλού έχον ληφθή. Παράπονά σας άδικα. Οχ δημοσιεύθωμε προσεχώς. Μαρ. Παγκάλου, Χίον.— Συνδρομή σας λή- γει την 1ην Φεβρουαρίου. «Παιγνια» ελήφθησαν. Πρωτοχρονιάτικο φύλλο ξαναστέλλομε. Εύχρηστίδων Πλάτων, τούς αριθμούς 20 και 21 ξαναστέλλομε. Το αντίτιμον όλης της εξαρτησίας μετά των φύλλων είνε 5 φράγκα.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δεκατὶ δημοσιεύσεις πρὸς 20 ΛΕΠΤΑ ΜΟΝΟΝ Ο ΣΤΙΧΟΣ ἐκ 36 στοι- χείων. Διὰ τούδ συνδρομητάς λε- πτὰ 15 μόνον.

- ΤΩΙ ΑΓΑΠΗΤΩΙ ΜΟΙ ΤΣΕΠΝΟΠΟΥΛΩΙ.— ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. 'Επί τῆ ὀνομαστικῆ του εορτῆ—22 'Ιανουαρίου Με ε' ἀγαπήν τῆς ἀγῆς, με κύμα τῆς θαλάσσης, με ταξιδιόμοιο ποικίλ, σήμερα ποὺ γιορτάζει, σοὺ στέλνω χίλιες δυὸ εἰχῆς ἀπ' τὴν καρδίαν βγαλμένες καὶ στῆ δική σου τὴν καρδίαν γὰν θέλω φηγεσθῆναι. 'Η λίπεις, ποὺ δοξίμασος, κ' ἡ πίσχες ὡς τὰ τόσα, γὰ γείνοιον ὄλες εὐτυχίες, χροὺς σὺ βίω συντροφιῆς, με ἀπειρες γὰ εἴς τιμῆς σὸν φαροὺ τῆ χώρα. Μεσολόγγιον 'Αναστάσιος Δ. Μαντιῶς * * * 'Αντ. c. p. πανταχ. «Θαλάσσιος κόσμος», p. r. Καλάμια. * * * 'Αντ. c. p. πανταχ. «Τοοπανόπουλο», p. r. Καλάμια. * * * 'Αντ. c. p. πανταχ. «Ερδὸς καρδία», p. r. Καλάμια. * * * 'Αναλλάσσο c. p. με δποιονδηόσται. «Νέγων' 'Αλμυρὸς Θεσσαλίας. * * * 'Αντ. c. p. «Γαλαξίας», p. r. 'Αλμυρὸς Θεσσαλίας. * * * 'Αντ. c. p. «Κρίνος ἀγροῦ», p. r. 'Αλμυρὸς. * * * 'Αντ. c. p. «Ναυτόπουλο», p. r. 'Αλμυρὸς. * * * 'Αναλλάσσο c. p. «Θεσσαλίας 'Ατλαντικὸς 'Ωκεανὸς», p. r. 'Αλμυρὸς Θεσσαλίας. Δὲν εορτάζει τὴν προσοχὴν Δευτ' ἂν ὁ κ. Γρηγόρ. Θ. Ρίτσος, ἔνεκα πένθους.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ἀπὸ τὴν 7ην σελίδα

Μιχ. Μπακούρην, 'Ενταῦθα.— Στῆ γῆ ἐγ- κρίσωμεν δὲν κατηγορήθ' ἄλλ' ἔνεκα τοῦ πλήθους τὸν ἤδη ἐγκρινημένων προσωρινῶς εἶχε παρα- ληφθῆ. 'Απὸ τὸ μεθεπομένο φύλλο πιστεύομε ν' ἀργίση πάλι. Π. Σαυροπούλου, Τρίπολιν.— Εύχαρι- στοῦμεν θερμῶς. Φωτογραφία ελήφθη και ὁ δη- μοσιεύθ' με τῆς ἄλλης προσοχῆς. Δνίδα Κ. Κουτιώτη, Πόρον.— 'Ελήφθη και ὁ δημοσιεύθ' έντός ὀλίγου. 'Αποστείλατε και ἄλλα. Α. Ν. Χατζόπουλου, 'Αγρινιον.— 'Ελή- φθησαν. 'Ενεργήσατε ὅτι μορεῖτε. Εύχαρι- στοῦμεν για τὰς καλὰς διαθέσεις. Ψυχῶν Σαγινεύστριαν, Ν. Φάληρον.— 'Ε- λήφθησαν. Εύχρηστον Καρπενιώτην, Λαμίαν.— 'Ε- λήφθησαν δια. Φύλλα εστάλησαν εις τὴν ὀρι- σμένην διεύθυνσιν. Εύχαριστοῦμεν, Γ. Ν. Κουζόδαρην, Πειραιῶ.— Πολύ παράδοξο πὺς δὲν ελάβατε τὰ φύλλα, ἐνὸ σῆς

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Τὴν εἶχε πάρη ἀπὸ πίσω, ὄσν ἐρωτομα- νῆς μαθητῆς γυμνασίου, και ἀφ' οὗ πε- ριεπλανήθη ἀρκετὰ ἐνοχλῶν τὴν ἀτυχῆ, ἐ- χάθη. Τὸν εἶχαν χάσῃ ἀρκετὸν καιρὸν τώρα, ὄταν ἀπὸ τὸ Γιοχάνεσβουργ ἀνηγγέθη εις τὸν κόσμον ἀπὸ τούδ ἀστρονόμου ὅτι ἤρ- χισε πάλι τὸ κυνηγτὸ, και ἀπὸ τὸν ἀντα- ποκριτῆ τῆς 'Ιου εις τὸ πανελλήνιον κοινὸν ὅτι ἐθεάθη και ἐν 'Ελλάδι!

Πρόκειται περὶ τοῦ Κομητῶ: Αὐτοῦ τοῦ ἐπισημένου ποῦ χωρὶς γὰ τὸν προκάλεσῃ κανεῖς ἐμφανίζεται, ἀπλόων μάλιστα τὴν οὐράν του και γὰ καυῆ, τοῦ κορτάκια τοῦ ἀπετροῦ, ὁ ὅποιος καταδιώ- κει τὴν Γ' ἦν με ἐπιμονὴν ποῦ θὰ τὴν ἐξή- λεινον και αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος κορτάκιδες.

Και ἐνόσφ μὲν τὸ κυνήγι αὐτὸ περιωρί- ζετο εις ἀπλῆν αἰθεροδρομίαν, τὸ πρῶγμα δὲν θὰ εἶχε σημασίαν. 'Αλλ' ὁ ἐραστῆς κο- μῆτης τῆς ἀτυχῆς Γ' ἦς ποῦ γυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε και ἐπικίνδυνος. Φέρει μαζῆ με τὴν οὐράν του τὸσους κινδύνους ὀπισθὲν του, ὄστε κατὰ τούδ ἀστρονόμου τοῦ Λονδίνου θὰ ἦτο πολὺ φρόνιμον εις τὸν κόσμον, γὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του, διότι θὰ χαθῆ.

'Αλλ' οἱ κ. κ. ἀστρονόμοι ἐλπισμόνησαν ὅτι θὰ χαθῆ ὄλος ὁ κόσμος και ἐπομένως εἶνε ἐντελῶς περιττὰ αἱ τοιαῦτα ἐκδη- λώσεις τῆς τελευταίας βουλήσεως τὸν ἀν- θρώπων.

Και αὐτὰ μὲν εις τὸ Λονδίνον. 'Εδῶ, ἡμεῖς ἐπήραμε ἀπὸ ἄλλην ὄψιν τὸ πρῶγμα. 'Ὡς ὄσπετο. Και ναί μὲν ὁ ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ μηδαμνὸς και ἀση- μαντὸς κάτοικος τῆς Γ' ἦς αἰσθάνεται χαρὰν ὄταν βλέπῃ τούδ μεγαλόσχημος τοῦ ἀπετροῦ, ἀλλ' ὄταν ὄμως ἐννοῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεῖς φῶδος διὰ τὸ σαρκίον του, αἰσθάνε- ται και περιφρόνησιν, οἶκτον δι' αὐτοῦς. — 'Ὤχ, ἀδελφέ, σοῦ λέγει, ὁ κομητῆς!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Χθές ἦταν ἡ γιορτῆ τὸν νεκρῶν και ἐπήγα ἀπὸ περιέρχεται σὸ κομητῆρι «Père Lachaise». 'Επέρασα τῆ μεγάλη δειροστοιχία, ποῦ φέρνει μπροστὰ τὸν παρεκκλήσι, ἑστρεψα δεξιῆ, ἐθαύμασα τὸν τάφο τῆς οικογενείας Raspail, εἶλα τὸ μνη- μεῖο τοῦ Casimir Pétier και τὴν παραμυθία τοῦ Beranger, και ἀνέβανα τὸ λοφίσκο τὸν πεθαμέ- νων, γὰ να μπορέσω ἀπὸ 'κει ἐπάνω να θαυμάσω τὰ γύρω τοπετα. 'Εξαφνα στὰ δεξιῆ μου ἔνα θεάμα περιέρχο μ' ἔ- κωμα να σταματήσω. 'Ενας ἄνθρωπος με μπλοζῶν τεχνίτου ἐστακῶ- ταν ὀρθὸς μπρὸς σ' ἕναν ἔλινο τάφο και κρατῶν- ταν σὸ χερί του ποτῆρι με ἄσπρο κρασί, μιλῶδες δυνατὰ κυττάζοντας τὸ σταυρὸ τοῦ τάφου. 'Ὁ σταυρὸς, χωρὶς ὄνομα, εἶχε δίπλα στῆ βῆσι- τιν ἕνα μεγάλο ποτῆρι, μισοχωμένον σὸ χῶμα.

'Ερώτησα ἕνα φύλακα και ἐμαθα ὅτι καθε Κυρι- ακῆ, τὴν ἴδια πάντοτε ὄρα θὰ τὸν ἴδων τὸν ἀν- θρωπο τοῦ ἀσπρου κρασιου, γὰ πηγαίνει σὸν τάφο και γὰ μιλῆ δυνατὰ, με τὸ κρασί σὸ χερί, εἶτε βρέ- χαι, εἶτε χιονίζει. — Εἶνε τρελλός! μοῦ εἶπεν ὁ φύλακας. — Τρελλός—εἶνε ἡ μὴν λέξις ποῦ βρίσκει ἡ κοι- νωνία γὰ να χαρακτηρίσῃ τούδ ἀνθρώπου, ποῦ σκέπτονται, βλέπουν, ὀμιλοῦν, και ἀγαποῦν, με ἴδι- κὸν τούδ τρόπον και ἔχι με τὸ συνηθισμένο ἴδικὸν τῆς.

Οἱ δύο ἄνθρωποι εἶχαν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ἐθούλευαν σὲ ἄλλο ἐργαστήρι ὁ καθένας. 'Ὅταν γλύπται. Χωρὶς γυναίκα και οἱ δύο, χωρὶς οικογε- νεια, χωρὶς περιουσία, στῆ δουλειῆ τους διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρωτ ἔως τὸ βράδυ, ἐβλεπώντουσαν καθε πρὸς στῆς ὁ με μὴ μικρῆ ταβέρνα. — Χρόνια τώρα δὲν εἶλεψι κανεῖς τους ἀπὸ τῆ συ- νάντησιν ὄστε ἔκανε ποτὸ καθυστέρησι, τόσφ ὄστε οἱ γαίτεςνος ἐκάνονίζαν τὰ ρολόγια τους με τὸν ἐρχομὸ τους. 'Εβναν δύο φορές μόνον ἀπὸ μισὸ ποτῆρι ἄσπρο

'Αδιαφορεῖ δι' ὄσα τρομερὰ ἐξαγγέλλουν ἀπὸ τὰ ὑψη τῶν οἱ ἀστρονόμοι, διὰ τὴν με- γάλην καταστροφῆν, ἡ ὅποια θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν προστριβὴν τῆς Γ' ἦς και τῆς οὐ- ρᾶς του.

Αὐτὰ τὰ πέρνει ἐντελῶς ὡς ἄσπετα. 'Ὅσως νὰ εἶνε ἀφορμῆ τὸ ὅτι θὰ ἀποθῆνι μαζῆ ὄλος ὁ κόσμος 'Ὅσως ὄμως νὰ εἶνε ἀφορμῆ και αὐτῆ ἡ Φύσις τοῦ 'Ελληνος. Τὰς πρῶ- τας ἡμέρας τὸν ἐβλεπε με φῶδον κατόπιν με θαυμασμὸν και τέλος με περιφρόνησιν. Τὸν συνείθισε πλέον.

Τόσον μάλιστα, ὄστε ἠκούσθη προχθές στῆ Βάθεια τὸ γνωστὸν μινῶρε πρὸς τὴν Σελήνην, τροποποιημένον ἀναλόγως τὸν περιστάσεων.

Τραγουδοῦσε κάποιον «παιδί»!

'Ὁ κομητῆ ἀπόψε μὴν ἔβγῃς γὰ να δειξῃς 'φῶς και οὐρά...

Και τὸ γλέντι ἐξακολουθεῖ.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ ΠΙΝΟΣ

Τὸν πόνον τῆς καρδίης μου τὸν κράτησα κρυφῶ. Καθὼς τὰ λουλουδιῆκα δὲν εἶσιτα κι' ἐγὼ καμιά καταλονδίτσα νάσθῃ γὰ σοὺ τὸν πῆ. Μιὰν ἀγνοσίη μου ἡμέρα ἐφεύγρως αἰτάλι σὰν ἀγρολιουλοῦδάκι σιγῆν ἐρημιά. Τὸ διαλεχτὸ του μῦθον ἀνύρωσε δειλὸ σιγῆν τόση ὀμορφιά σου γαιρσιμῶ. Κ' ὄστερα—ποιὸς τὸ ξέρει σὲ ποιά ψυχρῆ ἀνοή!— γέρνει τὸ λουλουδιῆκα, φυλλοροοῖ. Και δίχως γὰ τὸ τοῖσῶσ, ἀγρῆ, βουβῆ, ὁ μουτικὸς μου πίνος αἰεὶ παιῶ....

ΑΡΧΗΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡ Ν. ΖΗΝΩΝ

ΔΕ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΕ ΞΕΡΩ ΠΕΙΑ

Σὲ μιὰ ὑπαρξῆ γεμάτη ἐγώισμῶ.

1 'Ὁ εἰσὺ, ποῦ ἐπίστεψες πὺς μέσα στῆς δυὸ κό- ρες τῶν ματιῶν σου εἶχε γὰ μένα ὄλος ὁ κόσμος κλειστῆ, και πὺς ἀπ' τὰ κροσσῶτά σου ματο- κλοδα εἶχαν δεθῆ ὄλες ἡ χαρῆς μου κι' ὄλες ἡ ἐλπίδες μου, πόσο ἀπατήθηκες και πόσο σὲ συ- χαίνομαι γι' αὐτῆ τὴν ἐγώιστικῆ σου ἀταπάτη. Δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω πεία, δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω!

2 'Ὁ εἰσὺ, ποῦ πίστεψες πὺς τὰ δικὰ σου χεῖλη μόνο μποροῦσαν νὰ σταλάζουν στῆν ψυχῆ μου τὸ γλυκόπικρο μέλι τῆς 'Αγάπης και πὺς μονάχα τὸ δικὸ σου ὄχρὸ στόμα ἦταν πλασμένο γὰ τῆ γλύκα τῶν ἐρωτικῶν φιλιῶν, πόσο ἀπάτησες τὸν ἑαυτὸ σου και πόσο σὲ συχαίνομαι γι' αὐτῆ τὴν ἐγώιστικῆ σου ἀταπάτη. Δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω πεία, δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω!

3 Κι' ἂν ἄφρησα τὰ μάτια μου καμιά φορῆ νὰ κα- θρεφτίσουν τὰ σκοτάδια τῶν ματιῶν σου σ' ἐρω- τικῆ προσήλωσι, αὐτὸ εἶνε γιὰτὶ ἡ ψυχῆ μου εἶχεν ὡς τώρα τὴν παράξενην ἀδυναμία νὰ προσ- ἠλωθῆται σὸ μικρότερον ἀπ' ὄλα τὰ μεγάλα και σὸ ἀσκημότερον ἀπ' ὄλα τὰ ὄραϊα ὄπου ἐβλεπε.

4 Μὰ τώρα ἡ ψυχῆ μου ἐδυνάμωσε και ξέρει νὰ διαλέξῃ. Δὲ θ' ἀφήσῃ ἄλλη φορῆ τὰ μάτια μου νὰ ξαναπέσουν τόσο χαμηλά 'Εδῶ σὸ περιβόλι ποῦ ἔχω ἀντίκρυ μου και ποῦ θὰ μῶδ ὡς εἶνε λουλούδια, ποῦ ζοῦν ὡς μιὰν αἰώνιαν ἀνοιξί, γιὰτὶ ἡ δροσιῆ τῆς 'Αγάπης τάξει ποῖσιε και ποῦ θανάθῃζον πάντα κι' ἀκόμα διαν εἰσὺ θὰ μα- ραθῆς με σὸ βραχόσπαρτο γαροφῆ ποῦ ὄστε μιὰ στάλα ἀπ' τῆ δροσιῆ τῆς 'Αγάπης δὲν ἔχει στα- λάξει ποῖε.

5 'Ὁ εἰσὺ, ποῦ ἐπίστεψες πὺς δὲν εἶνε σὸν κόσμον ἄλλα μάτις ἀπ' τὰ δικὰ σου ποῦ νὰ φέγγουν τόσο γλυκὰ και τόσο γαλήνια και πὺς δὲν εἶνε σὸν κόσμον ἄλλα χεῖλη ἀπ' τὰ δικὰ σου, πλασμένα γὰ τῆ γλύκα τῶν ἐρωτικῶν φιλιῶν, πόσο ἀπάτησες τὸν ἑαυτὸ σου και πόσο σὲ συχαίνομαι γι' αὐτῆ τὴν ἐγώιστικῆ σου ἀταπάτη. Δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω πεία, δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω! 'Αθήνα: 19 'Ιανουαρίου 1910.

ΒΙΚΤΩΡ Ν. ΖΗΝΩΝ

— Νά, φίλε μου, λάβε τὸ μερικό σου... Κάθε Κυριακῆ θὰ σοῦ τὸ φέρνω και θὰ μιλῶμε μαζῆ ἐδῶ... 'Αν ἔχῃς λύπες ἐκεῖ φηλά θὰ σοῦ τῆς λέξ!.. Δὲν σὲ βλέπω, δὲν σὲ ἀκούω... Κοιμήσου ἤσυχο, ἡ δουλειῆς σου θὰ γίνων... Βλέπεις τῆς γυναίκες;... ἡ ἀχάριστες... Ἐκεῖν δὲν ἐρχεται νὰ σὲ ἴδῃ και ὡς τόσο ποῦ ἐξήγησε κατὶ δικὸ σου, λέει, γὰ νὰ σὲ θυμάται!... τῆς ἔδωκα τῆς φωτογραφία σου, ἀλλὰ μοῦπε πὺς ἔχει! Ἦθελε, λέει, κατὶ καλλίτερο... ἔ- ρεις, μοῦπε γὰ τὴν καθεῖνα σου και τὸ χρυσὸ ρο- λόγι!... 'Ὁ, θὰν τῆς τῆ δῶσω!... 'Α, καλὲ μου φίλε, πὺς σὲ ἔχασα εἶσαι! 'Εστεινοχρηθῆκα ἔξερεις πολὺ και σ' ἔκλαφα, καυμένη, ἀλλὰ ἡ ἀστατες ἐγελοῦ- σαν μαζῆ μου...

Μιὰ ὄρα και περισσότερο ὁ Μαρτῶ μιλῶδες εἶσαι, μονάχος νομιζόντας, πὺς τὰ λέει σὸν πεθαμένο του φίλο. Και τέσσαρα χρόνια τώρα καθε δειλὸ τῆς Κυ- ριακῆς τὸ ἴδιο κάνει ὁ ἀνθρώπος τοῦ ἀσπρου κρα- σιου, ποῦ ἡ κοινωνία τὸν φωνάζει ὁ τρελλός. (Απὸ τὸ Γαλλικὸ)

Κίμων Γ. Θεοδοσοπούλος

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣῆ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΗ „ΔΑΦΝΗ“

τὴν βρίσκει καθε ἐβδομάδα στὰ Κιόσκια τῶν 'Εφημεριδων:

- 1) Πλατείας 'Ομογενίας, 2) Πλατείας Συντάγματος, 3) Χανσιῶν, 4) Ὑπουργείου Οικονομικῶν, 5) 'Εθνικῆς Τραπεζῆς, 6) 'Οφθαλματρικῶν, και τὰ Καπνοπωλεία:

Γεαννέλη (Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. 6). Σ. Παπαδοπούλου (Πλατεῖα 'Αγίου Μάρκου).

ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΑΦΝΗ

Αι μεταφράσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. ΛΙΒΑΔΑ δ. φ.

ΟΡΑΤΙΟΥ

ᾠδῶν Δ' βιβλ., Ἑκατονταετηρικός Ὕμνος, 1907. — Δρχ. 1.
Ποιητικὴ, ἔκδοσις γ' (Ἑλληνικὴ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία) 1909. — Δρχ. 1.
 Ἐκδόσεις καλλιτεχνικαί. Ἀμφότεραι ἐλεύθεραι ταχ. τελῶν, δρχ. 1,75.

**ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
 ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην Κλῶσιν ἔκδιδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 400,000 Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δρχ. 200,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξῶντα ἀριθ. 1 25,000 Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα Τεσσάρων δραχμῶν καὶ ὑπ' αὐξῶντα ἀριθ. 25,001 - 100,000 Τέταρτα Γραμματίου τιμώμενα Ἀξίας Δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1. . . . . ἀξ	80,000.	80,000
1. . . . . ἀξ	20,000.	20,000
2. . . . . ἀπὸ	2,000.	5,000
6. . . . . ἀπὸ	1,000.	6,000
15. . . . . ἀπὸ	400.	6,000
25. . . . . ἀπὸ	200.	5,000
1950. . . . . ἀπὸ	40.	78,000
2000		200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γνήσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ἰπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
 Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

**ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
 ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
 ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
 ΑΡ. ΠΑΪΟΥ**

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝΗ
 ΑΡ. 55
 ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ Τῆ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΡΩΣ 1907

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῆ
**ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
 ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ**

**ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
 ΚΛΙΝΙΚΗ**

ΑΛΕΚΟΥ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

Παθολόγου καὶ Μαιευτῆρος

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (Πλατεία Μοναστηρακίου)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ Η ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΣ ΤΑΣΙΑ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

Γίνονται δεκταὶ εἰς μὲν τὸ **ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ** ἑσωτερικαὶ ἐπίτοκοι (ἐκτελουμένων τῶν τοκετῶν κατ' ἐπιθυμίαν καὶ ὑπὸ μόνῃς τῆς Διευθυντρίας ἰατροῦ), εἰς δὲ τὴν **ΚΛΙΝΙΚΗΝ** γυναῖκες πάσχουσαι ἐκ γυναικολογικῶν νοσημάτων (μητρικὰ) ἐφ' ὧν τελοῦνται αἱ δέουσαι ἐγχειρήσεις.

Θεραπεία εἰδικὴ στειρώσεως. -Ἐπισκέψεις τῶν ἑσωτερικῶν ἀσθενῶν 2-4 μ.μ. καθ' ἐκάστην. Τοῦς ἀπόρους 7 1/2 - 9 1/2 π. μ. καθ' ἐκάστην δωρεάν

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
 Κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ τῆς 5 σιὸ Ζωολογικὸν Ἱπποδρόμιον (ὁδὸς Ὀφθαλμιατρείου 9) κοσμοπλημύρα καὶ πανζουρίλισμός. Τῆς Κυριακῆς δίδει 3 ἀπογευματινὰ ἀπὸ τῆς 2-8 καὶ μίαν βραδυνὴν 9 1/2 - 11 1/2 μ. μ.
 Ἡ εἴσοδος εἶνε 1 δρ. Γιά τὰ παιδιὰ 50 λεπ.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια
 Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμία δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρά τε τῆς **Κεντρικῆς Καταστήματι** καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὀρισμένη προθεσμία ἐπὶ τόκῳ:

1 1) 2 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δραχ. 10,000, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τὸ τοκοῦ ὀριζομένου εἰς 1 ταῖς 0) κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν, πέρα δὲ καὶ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1) 2 ταῖς 0). Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοιχτὸν λογαριασμὸν παραδιδόμενον τῷ καταθέτη βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **6 μηνῶν** τοῦλάχιστον.

2 1) 2 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **ἓν ἔτος** τοῦλάχιστον.

3 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **δύο ἔτη** τοῦλάχιστον

3 1) 2 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **τέσσαρα ἔτη** τοῦλάχιστον.

4 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **πέντε ἔτη** τοῦλάχιστον. ὡς καὶ διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσοῦν
 Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσοῦν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένη προθεσμία ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1 1/2 %	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν τοῦλάχισ.
2 %	> > > > 1 ἔτους >
2 1/2 %	> > > > 2 ἐτῶν >
3 %	> > > > 4 > >
4 %	> > > > 5 > >

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνάνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται παρά τῆς **Κεντρικῆς Καταστήματι** καὶ τῆ αἰτίησιν τοῦ καταθέτου παρά τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.

ΝΕΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΡΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 66

Ποικιλία καὶ ἀφθονία παντὸς εἶδους γυναικεῖου στολισμοῦ.
 Φορέματα, Ἐπανωφόρια, Γαρνιτούρες, Γουναρικὰ κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΑΡΧΙΖΕΙ:

“Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ,”

ΤΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΡΙΑ ΦΥΛΛΑ:

“Η ΜΟΡΕΛΛΑ,” ΤΟΥ Ε. ΡΟΕ